

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 7/2022
18.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Марине Милановић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., ул. ... бр. ..., коју заступа пуномоћник Дарко Костовић, адвокат из ..., ул. ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 27 У 11133/17 од 10.11.2021. године, са противном странком Агенцијом за лиценцирање стечајних управника са седиштем у Београду, Теразије 23, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 18.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоце захтева за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом I диспозитива, одбијена је тужба подносиоце захтева поднета против решења Агенције за лиценцирање стечајних управника број IX-34-1791/2016-05 од 19.04.2017. године, којом је, ставом првим диспозитива, стечајном управнику АА, број лиценце .., изречена мера јавне опомене и новчана казна у износу од 800.000,00 динара, због тога што је, обављајући дужност стечајног управника, у стечајним поступцима који се воде пред Привредним судом у Београду и то: 1) Ст ../2010 над стечајним дужником „ECO ORGANIC LIFE“ д.о.о. у стечају из Београда, спровела поступак продаје непокретне имовине – грађевинског земљишта на коме стечајни дужник није уписан као титулар права својине и купцу ту имовину без правног основа – закљученог и овереног уговора о купопродаји предала у posed, с обзиром да је уговор о купопродаји јавни бележник одбио да овери, а потом је располагала новчаним средствима која су уплаћена на рачун стечајног дужника на име купопродаје, тако што је иста расподелила повериоцима, на који начин је повредила одредбе члана 27. став 4. и члана 133. став 12. Закона о стечају, Правилника о утврђивању националних стандарда за управљање стечајном масом – Национални стандард о начину и поступку уновчења имовине стечајног дужника – Национални стандард број 5 и чл. 3. и 6. Кодекса етике за стечајне управнике; 2) Ст ../2014 над стечајним дужником ГТП „Трешња“ д.о.о. у стечају из Београда није извршила потпун и свеобухватни попис имовине стечајног дужника – није пописала стамбено-пословни објекат у Београду (ближе наведен у овом ставу диспозитива) власништво стечајног дужника нити је ову непокретност евидентирала у извештају о економско-

финансијском положају стечајног дужника (ЕФИ) и почетном стечајном билансу, па самим тим у листи поверилаца није евидентирала ни повериоца - притужиоца ББ, у чију корист су у листу непокретности уписани терети на тој имовини стечајног дужника, а при томе је из стечајне масе излучивала станове, односно пословни простор који се налази у истом стамбено-пословном објекту ближе наведеном у образложењу овог решења, а о излучењу није обавестила притужиоца ББ (омашком означен као ББ1) који на излучној имовини има уписан терет у своју корист, те није о излучењу имовине у прописаном року обавестила овлашћену организацију - Агенцију за лиценцирање стечајних управника, чиме је прекршила одредбе члана 27. став 4. и чл. 106. и 107. Закона о стечају и Националног стандарда о попису имовине, процени вредности и почетном стечајном билансу стечајног дужника, Националног стандарда о састављању извештаја стечајног дужника о економско-финансијском положају стечајног дужника, Националног стандарда о извештавању и обавештавању у Агенцији за лиценцирање стечајних управника и члана 3. став 1. Кодекса етике стечајних управника, а што је оцењено као тежа повреда дужности стечајног управника у смислу чл. 3ђ и 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. Ставом другим диспозитива оспореног решења, одређено је да је стечајни управник АА дужна да изречену новчану казну плати у року од 15 дана од дана пријема овог решења. Ставом II диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде закона и повреде правила поступка, подносиоца понавља наводе тужбе и истиче да јој Управни суд у управном спору није доставио одговор на тужбу туженог, те јој је тако онемогућио да се изјасни о наводима из одговора на тужбу. Наводи да пресуда не садржи разлоге о битним чињеницама за које суд у образложењу пресуде наводи да су правилно утврђене у управном поступку, а да су разлози који су дати нејасни и противуречни доказима садржаним у списима. Указује да је у управном поступку и управном спору истакла конкретне околности случаја које су од утицаја на оцену постојања неправилности, а затим на квалификацију повреда дужности, односно на оцену да ли је у питању лакша или тежа повреда, као и на одмеравање врсте и мере изречене санкције. Истиче да Управни суд у образложењу побијане пресуде само тврди да је тужени орган детаљно образложио утврђено чињенично стање и да је на наводе тужиле детаљно одговорио у образложењу решења, јер се увидом у побијано решење очигледно утврђује да исто не садржи оцену навода које је истицала у своју одбрану. Такође наводи да у управном спору није утврђено да пропусти или неправилности у раду тужиле имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу повериоца и трећа лица, те да је суд погрешно закључио да су ови наводи које је истицала неосновани. Сматра да је неразумљив и став суда да то што је тужила предала имовину „у посед купца који је син оснивача стечајног дужника, а који је исту купио за 20% вредности процењене имовине... представља конкретну штету за стечајне повериоце“, будући да у списима предмета не постоји ниједан доказ на околност да је предметна имовина стечајног дужника продата за цену која је нижа од неке друге по којој је могла бити продата. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи, а побијану пресуду преиначи или укуне, а тражи накнаду трошкова поступка.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је тужени орган утврдио да је тужила обављајући дужност стечајног управника починила више неправилности у раду, и то у два различита стечајна поступка, због чега је у једном

стечајном поступку разрешена дужности стечајног управника. Управни суд наводи да је у поступку стечаја над стечајним дужником „ECO ORGANIC LIFE“ д.о.о. тужила спровела поступак продаје непокретне имовине – грађевинског земљишта на коме стечајни дужник није уписан као титулар права својине, а затим да је ту имовину без правног основа – закљученог и овереног уговора о купопродаји предала у posed купцу и располагала новчаним средствима која су уплаћена на рачун стечајног дужника на име купопродаје тако што је иста расподелила повериоцима. Такође наводи да у стечајном поступку над стечајним дужником ГТП „Трешња“ д.о.о, тужила није у складу са законом извршила потпун и свеобухватни попис имовине стечајног дужника, јер није пописала стамбено-пословни објекат у Београду (са подацима о површинама, власничком статусу, теретима и процењеним вредностима), нити је ову непокретност евидентирала у извештају о економско-финансијском положају стечајног дужника (ЕФИ) и почетном стечајном билансу, па самим тим у листи поверилаца није евидентирала ни повериоца- притужиоца ББ, у чију корист су у листу непокретности уписани терети на тој имовини стечајног дужника. Поред тога, тужила је из стечајне масе излучивала имовину стечајног дужника (коју претходно није пописала), а о излучењу није обавестила притужиоца ББ који на излученој имовини има уписан терет у своју корист и у прописаном року није обавестила овлашћену организацију - Агенцију за лиценцирање стечајних управника, на који начин је онемогућила именованог различног повериоца да учествује у поступку и заштити своје право, а овлашћену организацију да врши стручни надзор. По налажењу Управног суда, правилно је тужени орган оценио да је тужила због наведених пропуста и неправилности у раду учинила тежу повреду дужности стечајног управника у смислу чл. 3ђ и 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, због чега јој је основано изречена мера за тежу повреду дужности стечајног управника - јавна опомена и новчана казна у износу наведеном у диспозитиву оспореног решења. Управни суд је као неосноване оценио наводе тужбе, будући да образложење оспореног решења садржи чињенице у погледу већих пропуста и неправилности које је тужила учинила обављајући дужност стечајног управника својим радњама учињеним без правног основа и пропустом да поступи по одредбама Закона о стечају.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је пресуда донета без повреде правила поступка у којој су оцењена сва питања и околности која су могла да буду од утицаја на законитост оспореног решења. Образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које прихвата и овај суд. Ово стога што се из списка предмета види да је Дисциплинско веће Агенције за лиценцирање стечајних управника несумњиво утврдило да је подносиатељка захтева АА обављајући дужност стечајног управника у два различита стечајна поступка починила тежу повреду дужности у смислу чл. 3ђ и 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, на начин ближе описан у образложењу оспореног решења. Због извршених повреда радне дужности, и по оцени овог суда, изречене мере су примерене тежини извршених повреда, као и прописаној одговорности стечајног управника који је повредио императивне одредбе закона и националних стандарда и оштетио повериоце.

Одредбом члана 27. став 4. Закона о стечају („Службени гласник РС“ бр. 104/09, 99/11... 71/12-одлука УС и 83/14) прописано је да стечајни управник обавља своје послове самостално и с пажњом доброг стручњака, у складу са овим законом, националним стандардима за управљање стечајном масом и кодексом етике.

Према одредби члана 106. став 1. истог закона стечајни управник пописује ствари које улазе у стечајну масу, уз назначење њихове процене у висини очекиваног

уновчења. Ако је то потребно, стечајни управник ће, уз сагласност стечајног судије, процену вредности ствари поверити вештаку.

Одредбама члана 107. истог закона је прописано: да је стечајни управник дужан да састави листу свих поверилаца за које је сазнао из пословних књига и остале документације стечајног дужника и из других података као и из пријаве потраживања (став 1); да се у листи из става 1. овог члана посебно евидентирају различни, заложни и излучни повериоци и запослени код стечајног дужника за износе неисплаћених зарада (став 2); да се за сваког повериоца у листи наводе подаци о: 1) пословном имену односно имену и седишту односно пребивалишту са контакт адресом; 2) износу потраживања, са одређивањем главног дуга и обрачуном камата; 3) правном основу потраживања; 4) стварима на којима постоји различно или излучно потраживање (став 3); да се изузетно од става 3. овог члана, за заложне повериоце у листи наводе подаци из става 3. тач. 1) и 4) овог члана (став 4).

Одредбом члана 3ђ став 3. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника („Службени гласни РС“ бр. 84/04, 104/09 и 89/15) прописано је да се тежом повредом дужности у смислу овог закона сматрају већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај које имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу, повериоце или трећа лица, као и непоступање по налогу супервизора и поновљено или континуирано ускраћивање сарадње овлашћеним лицима Агенције, односно онемогућавање Агенције у вршењу стручног надзора. Према одредби 3е став 2. овог закона, у случају теже повреде дужности, дисциплинско веће може изрећи јавну опомену, новчану казну и меру одузимања лиценце, с тим да се новчана казна може изрећи у износу од 100.000,00 до 1.000.000,00 динара.

Одредбама члана 2. став 1. тач. 2) и 3) Правилника о утврђивању националних стандарда за управљање стечајном масом („Службени гласник РС“ бр. 13/10) утврђени су: Национални стандард о попису имовине, процени вредности и почетном стечајном билансу стечајног дужника - Национални стандард број 2, којим је прописано да стечајни управник, између осталог, врши попис целокупне имовине стечајног дужника, укључујући и попис дужника стечајног дужника и Национални стандард о састављању извештаја стечајног управника о економско-финансијском положају дужника - Национални стандард број 3, којим је прописано да извештај о економско-финансијском положају дужника, поред осталог, садржи приказ имовине која је у власништву или коју користи стечајни дужник, укључујући и имовину која је у власништву стечајног дужника, али се у тренутку отварања стечаја не налази у државини стечајног дужника.

Одредбом члана 3. став 1. Кодекса етике стечајних управника („Службени гласник РС“ бр. 11/10), прописано је да је стечајни управник у обавези да послове обавља на професионалан начин, савесно и благовремено, као и да одржава ниво професионалног знања и вештина потребних за обављање тих послова.

Код наведеног, и по оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак Управног суда да је тужени орган оспореним решењем, након законито спроведеног поступка у коме није било повреда правила од утицаја на решење ствари, потпуно и несумњиво утврдио одлучне чињенице и на утврђено чињенично стање правилно применио меродавно право на које се позвао.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновани су наводи захтева да побијана пресуда не садржи разлоге о битним чињеницама, односно да су дати разлози нејасни и противречни доказима садржаним у списима предмета. У правноснажно окончаном поступку оцењени су наводи подносиоце које је истицала у своју одбрану. Управни суд је у образложењу своје пресуде оценио да у конкретном случају

постоје теже повреде дужности које је подносиатељка захтева учинила у оба предметна стечајна поступка обављајући дужност стечајног управника, као и да констатоване повреде и неправилности имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу, повериоца и трећа лица.

Врховни касациони суд је као неоснован оценио навод захтева да је Управни суд повредио правила поступка тиме што тужилци није доставио одговор на тужбу туженог и онемогућио јој да се изјасни о наводима из одговора на тужбу. Одредбама Закона о управним споровима није установљена обавеза суда да тужиоцу достави одговор туженог на тужбу, како погрешно сматра подносиатељка захтева. Начело заштите процесне равноправности странака у управно-судском поступку обезбеђује се, поред осталог, достављањем тужбе на одговор туженој страни, при чему је одговор на тужбу туженог, сагласно одредби члана 30. став 1. Закона о управним споровима, право али не и обавеза туженог. Једнакоправност странака у управном спору обезбеђује се, дакле, на тај начин што се поводом предмета управног спора омогућује тужиоцу да поднесе тужбу, а туженом да одговори на наводе тужбе и изјасни се о тужбеном захтеву.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

Како је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одбио захтев подносиатељке за накнаду трошкова и одлучио као у ставу другом диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 18.03.2022. године, Узп 7/2022

Записничар,
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић